

Mit tegyünk?

Az olvasmányban Báruk próféta a fogságból való, várva várt hazatérésről beszél. Véget ért a hosszú, 70 évig tartó babiloni fogság. Ujjongó, kitörő öröm töltötte el az embereket, akik a fogságban annyit szenvedtek, nélkülöztek, és akiknek annyi megaláztatásban volt részük.

Isten napjainkban is így hív bennünket az adventi készület idején. Vártunk már eleget. Ne halogassuk az időt! Ne keressünk kifogásokat! Inkább keressük az Istennel való találkozások helyét és idejét! Legyen vágyakozás a szívünkben és a lelkünkben! Úgyis annyi evilági elfoglaltság akadályozza, fedi el és nehezíti az Istennel való találkozást.

Mi is föltesszük Keresztelő Jánosnak a kérdést: Mit tegyünk? Pozitívan válaszolunk. Az evangélium olvasása és elmélkedése által meg akarjuk hallani Jézus Krisztus adventi hívó szavát. Kikapcsoljuk a világ morajló zaját magunk körül. Először a külső zajokat, azután a csendben a belső zajokat is. Megkívánja ezt zakatoló lelkem, amikor ideges, türelmetlen, szórakozott vagy éppen felületes vagyok. Át kell váltanom a bensőmben: összeszedetten, elmélyülten imádkozom, olvasom a napi evangéliumot, elmélkedem róla. Türelmes, megértő, szeretetteljes, megbocsátó, figyelmes, segítőkész és áldozatos leszek családtagjaimmal, rokonaimmal, közösségi társaimmal és munkatársaimmal szemben. Mindebben külsőleg is segít, ha naponta meggyújtjuk az adventi koszorún a gyertyát.

Urunk, Jézus! Teremts bennünk csendet, de mi is törekedjünk erre, hogy az adventi időben reád, a te szavadra, útmutatásodra, a te szeretetedre figyelhessünk. A bennünk lévő csendben halljuk meg az adventi örömhírt: emberként fogsz megszületni. Fogadjuk el a lelkünk mélyén megszülető öröm csendjét. Ámen.

Tóth Miklós, Rábatamási

„És megkérdezték tőle a katonáskodók is, mondván: Mit tegyünk? És azt mondta nekik: Senkit se bántalmazzatok, se ne zsaroljatok, és elégedjete meg porciótokkal.” (Lk 3,14)

- Mennyire élek vissza a helyzetemmel? Kikkel szemben?
- Mennyire vagyok zsarolható?
- Mennyire vagyok megelégedett?

[Angel]